

bili daleč iz svoje vasi napadeni in odpeljani od onih evropskih razbojnikov. Kapitan je tudi ujetim zamorcem moral raztolmačiti, kdo je njihov rešitelj, kako mu je ime in od kod je. Stari zamorec reče svojemu sinu, naj si dobro zapomne Lukovo lice, da ga nikdar ne pozabi, in sin mu odvrne, da ne bode mogel umreti, dokler dostojno ne poplača dobrotnika, ki jim je rešil življenje.

Luka je bil na vse to vže davno pozabil, ali zamorec, kakor vidite, otroci ljubi, tega pozabil ni. In dejal je zamorec: „Oče moj je vže slab in star, a da bode mogel mirno umreti, pošlje mene preko širokega morja, da ti prinesem njegov pozdrav in darove od vsega, kar imamo najboljšega.“

In ko je zamorec darove pokazal! Ej tù je bilo zlata in srebra in vsakovrstnih dragocenostij toliko, da je bil Luka odslej najimovitejši človek v Reki.

Ko se je mladi in odlični zamorec vračal k svojemu očetu preko širokega morja, dejal je še Luki: „Najbolj me veseli to, da morem prinesiti svojemu očetu zagotovilo, da je s temi darovi tudi on vrnil življenje za življenje ter tako pokazal hvaležnost svojemu največjemu dobrotniku.

In vi, otroci ljubi, izvestno se čudite hvaležnemu srečanju tega zamorca, ki je šel tako daljno pot po morji, da se zahvali dobrotniku za svoje življenje. Ali ni to prekrasen vzgled hvaležnosti. Bodite tudi vi taki! Hvaležnost je jedna najlepših krepostij. Zapomnite si, da vsako dobro delo obrodi sad; delajte pridno in zaupajte na Boga, kajti resnica je: Kadar je največja sila, roka božja najbolj mila.

(Hrvatski spisala Milka Pogačić.)

Skalnice.

o je Bog ustvarjal cvetice, ukazal je svojim angelom, da je raztrosijo po vsej zemlji. In šli so angeli na vse strani svetá ter nastlali po vsej zemlji pisan cvet. Rože so posadili poleg človeških stanovanj, spominčice ob robu potoka, vijolice mej mah in grmovje. Še mnogo tisoč drugih cvetic so raztresli po zemlji, da je zemeljsko površje kar odsevalo krasote in prijetno dehtelo blage vonjave.

Razveselili so se angeli, ko so zvršili svoje delo, videč zemljo v tolikej krasoti. In nebeški Oče pogleda s prijaznim očesom doli na svet in reče: „Jedne cvetice ne najdem tam doli na zemlji!“ — Angeli pokažejo v nebeški kot in rekó: „Tukaj leži še jedna; nismo vedeli, kam bi dejali to sirotico in pustili smo jo tukaj.“

Bog pa vzame cvetico, spusti se doli na zemljo iz nebeškega svojega veličastva ter splava na kamenite vrhove visocih gorá. Tu raztrosi bele zvezdice, blagoslovi je, in reče: „Pa bodite vi moje cvetice!“ Od tistih dob rase planika samotno po planinah; prav ondu na skalah je njen dom, zato so jej ljudje tudi ime skalnica dali.

Prijatelj moj! Tudi tebe naj veselé ljubke skalnice (*Gnaphalium Leontopodium*, *Edelweiss*), ki so cvetice samega Boga. Ponosno je nosi za klobukom, ako si je pobral na visocih skalah, a korenine jim nikar ne izruj! Mirno, svobodno in ljubeznivo naj cvetó po planinah v čast božjo in v veselje naše.

Frančišek Rup.